

Forfatter: Goldschmidt, M. A.

Titel: Udrag fra Arvingen

Citation: Goldschmidt, M. A.: "Arvingen", i Goldschmidt, M. A.: *Arvingen*, udg. af Johnny Kondrup , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1988, s. 113. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-goldschmidt01-shoot-idm140700592980528/facsimile.pdf> (tilgået 24. april 2024)

Anvendt udgave: Arvingen

var dødbleg, men afgav den Forklaring, som Politi-Officieren af-
skede ham, med Ro og Fatning. Den Dynge af Guld og Banknoter,
som laa foran ham, vaad af Blod, var hans, sagde han. Hr. *de Potter*
havde tilbuddet at holde en lignende Sum imod ham. Det var ikke Sæd-
vane mellem dem at spille anderledes end contant, og Hr. *de Potter*
havde sagt: Naar Kortet er trukket, betaler jeg, hvis jeg taber. Han
havde tabt, og inden han, Greven, havde seet op, havde han hørt Pi-
stolskuddet.

De Tilstedeværendes Navne bleve opskrevne, og Politi-Officieren
var ifærd med at gaae, da han endnu engang standsede overfor Grev
Fritz og pegende paa hans venstre Skulder spurgte: »I hvad er det?» –
Der sad en hvidlig Plet saa stor som et Dueæg. – »Ah,» vedblev Offi-
cieren, idet han svarede sig selv, »det er, min Tro, et Stykke af Hr. *de*
Potters Hjerne.» Ved disse Ord styrtede Grev Fritz afmægtig omkuld.

I et Par Uger laa han bevidstløs i Feber, og da han endelig vaagne-
de, stod det Første, han yttrede, i umiddelbar Forbindelse med den
ulyksalige og skrækkelige Scene. Han sagde til mig: »Jeg beder Dem
modtage mit Æresord paa, at jeg aldrig mere vil spille.» Derpaa sank
han igjen hen i en lang Døs.

Jeg havde naturligvis strax saa blidt og forsigtig som mulig under-
rettet Faderen om det Passerede. Han sendte en Læge og bebudede, at
han vilde komme selv, hvis der skulde vise sig Fare. Da jeg havde
meldt ham Sønnens Ytring, svarede han, at Resultatet var tilfreds-
stillende, uden at dvæle ved Maaden, hvorpaa det var kommet. Og da
Sønnen endelig var Reconvalescent, bad han os reise til Wien, hvor
der var »en anden Luft og andre Omgivelser», og hvor han vilde
komme og møde os.

Imidlertid var Indtrykket af *de Potters* Dødscene dybt og langva-
rigt ogsaa paa mig. Der hengik Maaneder, inden jeg kunde see paa
Mennesker uden at tænke mig deres halve Hoved bortskudt. Her-
med forenede sig en trykkende Fornemmelse: at Livet var en Me-
chanisme, der skjulte en sundrig Kunst, men ingen skjøn eller dyb
Hemmelighed. Jeg kunde ikke faae ud, at *de Potter* havde haft en
udodelig Sjæl, og ved bestandig at huske paa, hvad dette smukke, unge
Menneske var blevet til: et Lig i sine sorte Klæder og lakerede Støv-
ler, blev Alting i Tilværelsen farveløst og trist, og min egen Livskraft
kunde kun hæve sig ironisk og trodsende, uden Fodfæste. Underlig
nok var det samtidig ved at see Grev Fritz, at en Følelse af Livets store